

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **K. M.**

ukaranego z art. 43¹ ust. 1 ustawy z dnia 26.10.1982 r. o wychowaniu w trzeźwości
i przeciwdziałaniu alkoholizmowi

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 5 lutego 2025 r.

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego, na korzyść obwinionego

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Szczecinku

z dnia 19 kwietnia 2024 r., sygn. akt II W 158/24,

**uchyla wyrok w zaskarżonej części dotyczącej orzeczenia o
karze i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w
Szczecinku do ponownego rozpoznania.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

W dniu 12 kwietnia 2024 r. do Sądu Rejonowego w Szczecinku wpłynął
wniosek Straży Miejskiej w S. o ukaranie **K. M.** obwinionego o to, że w dniu 12

marca 2024 r. około godziny 22:50 w S. przy ulicy W. spożywał alkohol w postaci piwa z butelki w miejscu publicznym, to jest o wykroczenie z art. 43¹ ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi.

Sąd Rejonowy w Szczecinku wyrokiem nakazowym z dnia 19 kwietnia 2023 r., sygn. akt II W 158/24:

1. uznał obwinionego K. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu wnioskiem o ukaranie czynu, tj. wykroczenia z art. 43¹ ust. 1 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi i za to na podstawie art. 43¹ ust. 1 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi w zw. z art. 20 § 1 k.w. i art. 21 § 1 k.w. wymierzył mu karę miesiąca ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin.
2. zwolnił obwinionego od ponoszenia zryczałtowanych wydatków postępowania oraz od opłaty.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez żadną ze stron postępowania i uprawomocnił się w dniu 16 maja 2024 r.

Kasację od tego orzeczenia wniósł Prokurator Generalny zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 43¹ ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz.U.2023.2151 t.j.), polegające na wymierzeniu obwinionemu K. M. na podstawie tego przepisu kary miesiąca ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie - mimo, iż w sankcji tego przepisu przewidziano jedynie możliwość wymierzenia kary grzywny.

Podnosząc powyższy zarzut, Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Szczecinku do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście zasadna, co pozwoliło rozpoznać ją w trybie art. 535 § 5 k.p.k. W niniejszej sprawie doszło bowiem do naruszenia przepisów prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 43¹ ust. 1 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, trafnie wskazanego w kasacji.

Słusznie skarżący podniósł, że zgodnie z treścią art. 43¹ ust. 1 tej ustawy, podlega karze grzywny sprawca, który „spożywa napoje alkoholowe wbrew zakazom określonym w art. 14 ust. 1 i 2a-6 albo nabywa lub spożywa napoje alkoholowe w miejscach nielegalnej sprzedaży, albo spożywa napoje alkoholowe przyniesione przez siebie lub inną osobę w miejscach wyznaczonych do ich sprzedaży lub podawania”. Z treści art. 14 ust. 2a tejże ustawy wynika, że zabrania się spożywania napojów alkoholowych w miejscu publicznym, z wyjątkiem miejsc przeznaczonych do ich spożycia na miejscu, w punktach sprzedaży tych napojów.

Sąd Rejonowy w Szczecinku wymierzając K. M. w zaskarżonym wyroku karę ograniczenia wolności dopuścił się rażącego naruszenia prawa materialnego, to jest, art. 43¹ ust. 1 w/w ustawy, gdyż kara taka nie została przewidziana za popełnienie przypisanego obwinionemu wykroczenia. W rezultacie tego uchybienia sprawcy wymierzono karę surowszą niż przewidział to ustawodawca w sankcji powołanego przepisu prawa. Kara grzywny jest rodzajowo łagodniejsza i mniej dolegliwa dla ukaranego niż kara ograniczenia wolności, co wynika w szczególności z systematyki kar zasadniczych przewidzianych za popełnienie wykroczenia, zawartej w art. 18 k.w.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy uwzględniając kasację Prokuratora Generalnego wniesioną na korzyść ukaranego, na podstawie art. 537 § 2 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.s.w. uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i przekazał sprawę w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Szczecinku do ponownego rozpoznania.

[J.J.]

[t.n.]

